

Iktatószám		Budapestre vonatkozó újságcikkek		Osztályozás	
		Szerző		Tárgy 385.85	
		Cím A pesti utca.		Hely	
		Forrás: Világ		Idő "1912"	
Bp.	1912 XII/19	(Köt. v. füz.)	Oldalsz.		
(Hely)	(Idő)		Helyszám		

— **A pesti utca.** Lassankint kialakulnak a pesti villamos-utások típusai. Az utazó publikum beidegezte magát az utazásra, tudja, hogy a mozgó kocsi szuverén terület, ahol megszűnnek az előjogok és a teljes demokrácia az ur. Vannak, akik könyökkel vivnak ki maguknak privilégiomot. Mások a türelmes várakozás álláspontjára helyezkednek. Akik az utolsó helyen vannak, az első helyre kerülnek. A türelmes utas ezt a bölcs tanácsot megszívlelve vár és vár és vár. Aztán lassan halad előre. A perron zaklatott területéről a kocsi belsejébe, egy kényelmetlen helyre, onnan tovább ül, mindig előrébb, míg végre teljesen beérkezik, az ablak mellé, egy üres padra. Ezzel azonban vége a karriérjének. Le kell szállnia. Nagyszerű az a naponta megismétlődő jelenet is, amikor — a kora délutáni órákban — a rikkancsok az esti lapokat árusítják és a jó helyen ülők tantaluszi kinokat szenvednek, vajjon ott hagyják-e a lassan okkupált ülésüket, vagy neki essenek a háborus lapoknak? A nagyobbik vagy dönt. Pompás típus az adakozó utas is. Aki négy fillér borraavlót ad a kalauznak és ennek fejében nagylelkűsködik, mosolyogva tekint körül, mintegy fogadja érte az óvációkat. Ma délután még érdekesebb típussal találkoztunk, akit talán szintén érdemes lerajzolni. A kis villamos-epizód így történt:

A Váci-körut és Nagymező-utcai 2. számú városi villamosra felszáll egy jól öltözött, elegáns ur.

— Merre megy a villamos? — kérdezi a kalauztól.

Az ur megnézhetné volna a bennfüggő kartonlapot. A kalauz azonban buzgón recitálta neki:

— Nagymező-utca... Klauzál-utca... Népszínház-utca... Tisza Kálmán-tér... Keleti pályaudvar...

— Helyes, — kiált az ur — nagyszerű... Én éppen a keleti pályaudvarhoz akarok menni.

De a vonatom 5 órakor indul. Hány óra?

— Háromnegyed öt.

— Nem siet az órája?

— Nem.

— Nem is késik?

— Nem.

— De kiérünk egy negyed óra — alatt?

— Azt hiszem.

— Ó, — mondja az ur szeretetreméltó bőbeszédűséggel — én csak úgy mehetek, hogyha biztosan ki érek. Nem akarok elkésni. Kérem, nézze meg a jegyzéket.

A kalauz megnézi azt a könyvet, amit a perron rézlécei mögé szokott dugni.

— Ki érünk.

— Biztos benne?

— Biztos.

— Szóval ma utazhatom?

— Utazhat a nagyságos ur.

— Akkor tehát itt maradunk — szólta a szeretetreméltó ur és a kezét dörzsölve, hátradőlt a villamosban. — Adjon nekem egy szakaszjegyet.

— Parancsoljon.

A nagyságos ur huszfilléressel fizet. A kalauz, aki öt álló percig vesződött vele, vissza ad neki nyolc fillért. A nagyságos ur szépen a mellényzsebébe dugja a nyolc fillért.

Azután odakiált a kalauznak:

— Most aztán hajtson, de — gyorsan!

— **A csendőrőrmester tragédiája.** Gyógyíthatatlan idegessége a halálba kergette Pál-may Antal sárvári csendőrőrmestert. A celdömölki pályaudvar kertjében végzett magával a szerencsétlen ember. Szolgálati fegyverével fölbölte magát és azonnal meghalt.